

Vila čuvarica Papuka

Nakon duga tri sata vožnje napokon smo stigli na Papuk. Ostavili smo stvari i krenuli se igrati na igralištu. Nisam se htjela igrati na mokrim spravama pa sam otišla istraživati. Našla sam neki mali put kroz šumu i preko rijeke. Taman kad sam htjela istražiti dublje, povukla me nečija topla ruka „Ne, nećeš! Bar ne dok sam ja tu!“ rekla je prijateljica strogo me pogledavši. „Vidi“, pokazala je na srušeni znak, „vidiš li što tu piše?“ Gledala sam znak koji je bio srušen na podu: „Ne baš.“ Pao je na onu stanu na kojoj piše što govori. „Možeš li mi ti pročitati?“ upitala sam. „Uh...ne...zaboravi! Sad dođi, počinje ručak!“ predomislila sam se. Obje smo otišle u malu žutu zgradu.

„Okupite se svi!“ vikao je šumski vodič najglasnije što je mogao. „U redu. Dobrodošli svi! Ovo je nacionalni park Papuk...“, započeo je priču. „Tako ne želim biti tu. Dosadno mi je“, mislila sam gledajući u smjeru onog puta. Krenuli smo šetati oko jezera. Šumski vodič pričao je neke dosadne stvari na koje nisam obraćala pažnju. „Prijateljice! Slušaj! Mislim da čujem dinosaura!“ rekla sam oponašajući jednog. „Ne mislim da je to dinosaur. Čula sam legendu o tome kako ovdje žive vile i zli zmajevi koji od početka vremena pokušavaju osvojiti Papuk“, objasnila mi je. „Kako zanimljivo! I što se on...“ Prekinula me profesorica. „Ne možete pričati dok nam traje predavanje. To je takvo nepoštovanje prema šumskom vodiču i samom Papuku! Udalji se i ne želim više čuti tebe i prijateljicu!“ Strože, ne, najstrože je rekla, izgledajući kao da će nas prodati zmaju koji dan danas pokušava osvojiti Papuk.

Taj čudni zvuk koji sam bila čula ponavljao se sve do kraja puta. Kada smo se vratili, šetala sam po zelenoj travi, pričajući s prijateljima. Prijateljica je otišla na drugu stranu. „Sada je moja prilika!“ mislila sam i potrčala prema skrivenom putu. Ušla sam u kroz granje koje je čuvalo vidljivost skrivenog puta. Hodala sam preko tvrde smeđe zemlje i preko dugog starog debela koje mi je izgledalo kao siguran put preko rijeke. Bila sam sva uzbuđena, ali nakon nekoliko koraka, put se razdvojio. „O ne! Što ću sad!“ mislila sam. Znala sam da sam izgubljena.

Stajala sam tamo slušajući zvukove, dok se nije pojavila neka svjetleća stvarčica. Letjela je užarenom brzinom kroz vlažni, svjež, gusti zrak. Isprva nije obraćala pažnju na mene, ali se vratila natrag da me bolje pogleda. Imala je velike zeleno-žute oči i plavu kosu. Mala haljinica napravljena od lišća i štapova stalno se gibala gore-dolje, lijevo-desno dok se ona trudila letjeti svojim plavim krilima kao u najblještavijem leptira. Naglo je uzdahnula kao da je vidjela nešto strašno i bacila šljokice na mene. „Hej, što radiš! Ulaze mi u oči...“ Krenula sam odšetati, ali sam se osjećala kao da sam izgubila svu snagu u svom tijelu. Pala sam na pod, onesviještena i nakon nekoliko trenutaka se probudila na podu pred skupinom malih stabala prepunih cvijeća. Iz cvijeća su izlazile male leteće točkice svih duginih boja. Jedna je pokazala ne mene i pitala: „Tata, je li ona bila zločesta pa su joj odrezali krila?“ Odrasla točkica se nasmjehala tiho govoreći: „Oprostite mome sinu.“ Sve ih se više okupljalo mrmljajući: „To je stvorenje koje je Zorica vidjela dok je brala gljive!“ ... „Da, opisala ga je puno strašnije...“ govorile su međusobno. „Hm, nju! Ja sam cura!“ rekla sam. „To govori! Trebamo je odvesti kraljici“, rekao je dečko koji me maloprije uvrijedio svojim pitanjem.

Nakon nekoliko minuta veće su se vile pojavile. U tamnim smeđim oklopima i kopljima u ruci, vile veličine pola hamer-papira zavezale su me magičnim užem koje nisam mogla pregristi i odletjeli smo do dvorca. Bacili su me na pod pred jedno sagrađenu utvrdu od kamena, zaraslu mahovinom i bršljanom. „Idi unutra“, rekao mi je jedan čuvar. „Odveži me prvo, genije!“ rekla sam pokušavajući micati svoje ruke.

„Bojim se da nećemo“, rekao je drugi. „Ha, kako da onda uđem!?“ vikala sam gubeći strpljenje. „Pa valjda možeš odletjeti“, rekao je opet prvi. „Pa valjda sam zavezana i nemam krila!?“ rekla sam, sad vičući na njih obojicu.

„Kakva je to buka?“ čulo se te je iz dvorca izašla žena visoka bar tri metra, kose crvene s plavim pramenovima, okićena zlatnim nakitom. Njena duga modra haljina nije bila raskošna nego kroz jednostavna. U ruci je imala luk i strijelu spremnu da je odapne. „Tko je ona? Što radi ovdje?“ pitala je čuvaru. Napokon je netko primijetio da sam cura, pomislila sam. „Odvežite je i odvedite u dvorac“, rekla je strogo i otišla unutra. Čuvari su me odvezali šapćući nešto što nisam mogla razumjeti. Odveli su me kroz ogromni vrt pun čudno oblikovanih stabala. Ušli smo u dvorac. „Vas više ne trebamo. Otiđite!“ rekla je kraljica vila. „Ja sam Maeve, kraljica vila čuvarica Papuka. Koji je razlog da ovdje dođe čovjek?“ sjela je i pokretom mi rekla da učinim isto. „Ne znam zašto sam ovdje. Samo sam šetala šumom i odjednom se probudila ovdje“, odgovorila sam joj. „Ovo je sveto mjesto. Zato što si neovlašteno ušla u naše zemlje, trebaš biti kažnjena“, rekla je Maeve i malo razmislila. „Ti si čovjek, zar ne?“ pogledala me. „Izgledam li kao da nisam?“ rekla sam osobi višeg statusa, znajući da me može baciti zmajevima. „Znaš... vas ljudi ima puno, a mi vile smo jedine ostale na cijeloj zemlji nakon što su zmajevi osvojili sve. Zato bi bilo bolje da ti odeš u zmajevu zemlju zvane Gorski kotar i pokušaš ga nagovoriti da povuče svoju vojsku koju je pripremio za napad.“

Ustala je i uzela nešto što je izgledalo kao zrcalo, ali nije bilo odraza „Put do tamo je prilično dug. Moja krila nisu za taj put. Uzmi ovo. Teleportirat će te bilo kud želiš. Sad idi.“ Dala mi je komad platine s galijem u sredini i drškom od čistog zlata. „Iznad trideset stupnjeva celzija galij postaje tekućina. Samo drži zlatnu dršku da se ugrije, a nakon toga skoči u galij.“ Uzela sam ogledalo. Bilo je teško za moje slabo tijelo i slomljenu ruku, tek skinutu iz gipsa. Pratila sam upute koje mi je dala i zamišljala kakva bi to zemlja mogla biti. Izašla sam iz portala. „Još uvijek sam suha“, mislila sam iznenađeno. Bila sam u gustoj tamnoj šumi. „Nemoguće da znajevi žive ovdje. Ima previše stabala! Kako će zmaj moći slobodno poletjeti preko ovih gustih krošanja?“ mislila sam dok sam istraživala Gorski kotar.

Šetajući, vidjela sam zmaja kako je iscrpljeno nosio ovcu. „O ne! Trebam se sakriti! Nije u stanju da me napadne pa ga mogu pratiti do njegove zemlje“ mislila sam, ponosna na sebe jer inače ne dobijem tako dobre, ali opasne ideje. Slijedila sam velikog narančasto-crnog zmaja. Kad smo došli, nije bilo nikako kako sam zamišljala. Sve je bilo od metala i kamena. Na podu je bio pepeo od vreća za učenje ciljanja riganja vatre. Iza rešetaka je bilo više zmajeva nego od onih koji nisu u tom malenom, metalnom kavezu. Svi su bili izmoreni i izgledniji. Jedva su mogli šetati pod tim teškim željeznim oklopima. „Jesi li došla?“ čula sam glas Maeve iz magičnog zrcala. „Može se komunicirati preko toga?“ Bila sam iznenađena. „Trebaš otići tamo gdje je ona uzvisina s četiri stupa. U sredini je vođa zmajeva. Imam nešto za tebe.“ Iz ogledala je iskočila kruta crvena marama. „Ovo je marama napravljena od zmajске kože. Štiti te od vatre“, objasnila mi je. „Hvala! Trebat će mi!“ zahvalila sam i krenula prema uzvisini.

Kad sam stigla, nije bilo baš različito nego tamo dolje. Sve je bilo od metala i kamena s pepelom na podu. Na svakome od četiriju stupova nalazio se po jedan zmaj, okružili su vođu zmajeva. Ogrnula sam se maramom i krenula do vladara zmajeva. Imao je svijetlo crvene ljuske i ogromne rogove. Na glavi je imao šest očiju, tri na svakoj strani i bar tristo zuba. Njegovo teško tijelo nosile su velike snažne noge. Imao je iznimno mala krila za svoju veličinu, ali je nekako uspijevao poletjeti. Vidio me kako mu se približavam. „Spalite je“, mirno je naredio svojim četirima stražarima. Ustali su se i počeli bacati svoje narančaste plamene na mene. Bila sam ogrnuta maramom pa nisam bila spaljena.“Hm, preživjeti ovo? Fascinantno.

Čini se da ipak jesi vrijedna da ti posvetim trenutak svoje pažnje“, rekao je svojim dubokim glasom. „Ja sam Zigurat. Car zmajeva i vladar Gorskog kotara. Što čovjek radi u našim zemljama?“ pitao me iznenađeno „Ja, uh, ja... Ja želim od Vas da odgodite napad na Papuk“, rekla sam znajući da me on itekako može baciti zmajevima. „Jesi li ti ozbiljna? Planirali smo ga stoljećima. Sve je spremno i sutra planiramo ići na put do Papuka. Ja to ne mijenjam,“ odgovorio je naslanjajući svoju ogromnu glavu na kamen. „Vi ovo zovete spremno? Vi ovo uopće zovete vojskom? Ovdje zmajevi idu natašte cijelo vrijeme! Nemaju snage uopće šetati, a kamoli sna...“, nabrajala sam sve razloge zbog čega zmajevi pate. „Vi zovete sebe Carem?! Tko vam je dopustio da vladate!“ Zigurat me pogledao smijući se: „Znaš, mogao bih te baciti zmajevima, ali ono što govoriš je istina. Reći su svima da otkazujem napad, a ti ćeš me odvesti do kraljice Maeve da se dogovorimo jedan na jedan.“ Ustao je i došao do najvišeg kamena, raširio krila te počeo rigati vatru u zrak. Pažnja svih zmajeva usmjerila se prema Caru. „Svima vama želim reći da sam primijetio koliko sam se loše brinuo o vama tijekom svih ovih stoljeća.“ Zigurat se javno ispričao i objasnio da više nema rata. Došao je do mene. „Penji se, idemo na Papuk.“

Stigli smo na Papukl. Odvela sam ga do dvorca Maeve. Zigurat je ušao u dvorac i sletio u vrt jer je bio prevelik da ide dalje. Došla je Maeve. Ostavila sam ih u razgovoru te sam otišla iz vrta i šetala dok nisam vidjela Zoricu kako bere gljive. Došla sam do male žuto-zelenooke vile i nas dvije smo pričale priče iz naših svjetova dok nisu došli Maeve i Zigurat. „Odlučili smo“, počela je Maeve, „od danas će vile i zmajevi živjeti i dijeliti Papuk u miru. Odlučili smo i to da se jednorozci sa Sniježnice ne uzimaju više kao ljubimci.“

„Paola, jesi li dobro?“ pitala je prijateljica koja je stajala pokraj mene. „Kad sam vidjela da te nema, jednostavno sam znala da je u pitanju ovaj puteljak. I pogledaj se, sjediš na kamenu sve vrijeme spavajući. Dođi, idemo natrag u školu.“ Otišla sam do autobusa. Dok smo se vozili u autobusu, htjela sam ponovo zaspati i proživjeti nove avanture. „Čini se da je ovo nesretan kraj za mene. Baš mi je bilo lijepo s Zoricom.“

Paola Žgaljić, 6. b